

Η **Fem Komunitē** είναι μια γυναικεία, φεμινιστική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Γενάρη του 2022 στην Αθήνα. Είμαστε γυναίκες, εργαζόμενες, φοιτήτριες που συναντηθήκαμε και πολιτικοποιούμαστε εντός του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος σε γυναικείες και μικτές ομάδες με ποικίλες πολιτικές καταβολές, αλλά και με κοινή ανάγκη την από τα κάτω φεμινιστική παρέμβαση. Η fem komunitē αποτελεί ένα οριζόντιο, αυτοοργανωμένο πολιτικό εγχείρημα.

Η κοινωνική μας θέση σε συνδυασμό με τις πολιτικές μας ρίζες, μας οδηγούν σε έναν φεμινιστικό αγώνα αναπόσπαστο από τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό σαν σύστημα εκμετάλλευσης, ενάντια στον φασισμό και ενάντια στο ίδιο το κράτος ως μηχανισμό διαμεσολάβησης και πειθάρχησης των σωμάτων μας. Την ίδια στιγμή, αναγνωρίζουμε ότι η πραγματικότητα μας αρθρώνεται μέσα από καταπιέσεις και επιβεβλημένες ταυτότητες, όπως είναι το φύλο, η εθνότητα, η τάξη, η σεξουαλικότητα κλπ. Είμαστε εργαζόμενες γυναίκες, μη ετεροκανονικές, μετανάστριες δεύτερης γενιάς, που επιδιώκουν μια πολιτική, η οποία αναγνωρίζει και συνθέτει όλες αυτές τις καταπιέσεις.

Η προσωπική εμπειρία της καθεμιάς αποτελεί ένα κεντρικό εργαλείο της ομάδας. Το βίωμα είναι ο πιο άμεσος τρόπος κατανόησης των καταπιέσεων που δεχόμαστε, ενώ η συλλογικοποίησή του συνιστά ένα τεράστιο πολιτικό ζητούμενο. Μετασχηματίζοντας την εμπειρία από ατομική κατάθεση σε συλλογική πολιτική πρακτική κατανοούμε βαθύτερα τις κοινές πτυχές των ζώων μας εντός της πατριαρχίας και δημιουργούμε νέα εργαλεία συλλογικής φεμινιστικής δράσης. Ανάγουμε έμπρακτα το προσωπικό σε πολιτικό και κυρίως, χτίζουμε ουσιαστικές σχέσεις, αντλώντας τη δύναμή μας η μία από την άλλη.

Γιατί *FEM* και γιατί *KOMUNITĒ*

ή αλλιώς
γιατί
φεμινιστική
και γιατί
κοινότητα;

Πιστεύουμε ότι η πολιτική κατηγορία “γυναίκα” παραμένει ένα ριζοσπαστικό πεδίο διεκδίκησης στην ελληνική κοινωνία του σήμερα, στην οποία ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωπες με την έμφυλη βία και την διάχυτη κουλτούρα του βιασμού σε κάθε κοινωνικό πεδίο που υπάρχουμε. Ως γυναίκες καλούμαστε να μην αντιμιλάμε, να μην προκαλούμε με το ντύσιμο μας, να είμαστε όμορφες και σέξι, να μην εκφράζουμε την σεξουαλικότητα μας όπως και όπου εμείς θέλουμε, και εννοείται είναι δική μας υποχρέωση να επωμιστούμε όλο το βάρος της φροντίδας, είτε στην οικογένεια, είτε στη σχέση. Οι πειθαρχήσεις αυτές σε συνδυασμό με το κεντρικό φεμινιστικό σύνθημα από τα μακρινά ‘60ς μέχρι το τωρινό 2022, “στο σώμα μου κουμάντο κάνω μόνο εγώ”, το οποίο θεωρούμε ακόμη επίκαιρο, συνοδεύουν και τα εργαλεία ανάλυσης μας. Έτσι, πέρα από την αναγνώριση των επιβεβλημένων γυναικείων ρόλων-πειθαρχήσεων, στοχεύουμε και στην αποδόμηση τους, όπου κρίνεται απαραίτητο, καθώς και στην ίδια την ερμηνεία της χρησιμότητας τους στην καπιταλιστική συνθήκη.

Ακόμη, θέλουμε ο φεμινισμός, πέρα από διακηρυκτικό εργαλείο, να αποκτά υλική και καθημερινή βάση με τη μορφή κοινοτήτων. Θέλουμε να συζητάμε και να συνδιαμορφώνουμε, δομώντας σχέσεις κατανόησης και σεβασμού, αναγνωρίζοντας τα όρια η μία της άλλης, φροντίζοντας βιώματα, με σκοπό τη σύνθεση πολιτικών θέσεων που εκκινούν από τις ανάγκες μας. Ως κοινότητα, αντιλαμβανόμαστε φυσικούς χώ-

ρους και κοινωνικά δίκτυα που λειτουργούν σαν έμπρακτα αντιπαραδείγματα στην κυρίαρχη λογική αναπαραγωγής των σχέσεων. Τόπους όπου θα ικανοποιείται η ανάγκη μας για ορατότητα, ενδυνάμωση, συμπερίληψη και ασφαλείς χώρους κοινωνικής αναπαραγωγής. Τόπους αναγκαίους για την καθημερινή μας επιβίωση, τόσο συναισθηματικά, όσο και υλικά, στη βάση των κοινών ταξικών μας συμφερόντων.

Τον τελευταίο καιρό αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξη ενός ιδιαίτερου “μομέντουμ”. Η συζήτηση γύρω από την έμφυλη βία κερδίζει έδαφος σε ένα ευρύ πεδίο, από τον δημόσιο λόγο και τα σόσιαλ μίντια μέχρι τις δικαστικές αίθουσες ενώ ένα πιο στρατευμένο φεμινιστικό λεξιλόγιο (παραβίαση, γυναικοκτονία) αποκτά όλο και εκτενέστερη αναγνώριση και χρήση. Τα παραπάνω παραδείγματα, χωρίς να είναι τα μοναδικά, σκιαγραφούν ένα ολόκληρο φάσμα κοινωνικής και θεσμικής ανακίνησης των έμφυλων ζητημάτων, που μας αφήνει ανάμεικτα συναισθήματα. Αφενός, αναγνωρίζουμε την χρησιμότητα που έχει η κοινωνικοποίηση φεμινιστικών όρων σε ένα ευρύ κομμάτι του κοινωνικού σώματος. Ταυτόχρονα όμως βλέπουμε, όπως ακριβώς περιμέναμε, πως ο διαμεσολαβημένος από το κράτος και τα ΜΜΕ λόγος για την έμφυλη βία αποπολιτικοποιεί και ανάγει το κάθε περιστατικό στη σφαίρα του ατόμου. Έτσι, κάθε καταγγελία που βγαίνει στο δημόσιο λόγο και αφορά κυρίως, δημόσια πρόσωπα, συζητιέται σαν ένα προσωποκεντρικό γεγονός, όπου οι θύτες δεν είναι κοινωνικά προϊόντα της πατριαρχίας. Ταυτόχρονα, χτίζει μύθους και παραμύθια για καλούς και κακούς, τρελούς και παθιασμένους από έρωτα, συντηρώντας τον μηχανισμό που παράγει υποτιμήσεις και αφήνοντας τα φτωχά και αόρατα σώματα στο περιθώριο, διευρύνοντας του ταξικούς διαχωρισμούς. Εμείς, γνωρίζουμε πως η αλλαγή των κοινωνικών συσχετισμών, άρα και η έμφυλη θέση μας στην ελληνική κοινωνία, είναι μια σύνθετη, ανταγωνιστική διεργασία που θέλουμε να αρχίζει από εμάς, δεν μπορούμε παρά να σταθούμε διαμετρικά αντίθετες σε κάθε μορφή διαμεσολάβησης και εργαλειοποίησης των φεμινιστικών μας λόγων. Σαν ένα πρώτο βήμα λοιπόν, βλέπουμε τη επικαιροποίηση του φεμινιστικού μας λόγου, και την διάχυση του σε όλο και περισσότερα συμμαχικά αυτιά, καθώς και τη συνάντησή μας με όλες αυτές που μοιραζόμαστε τους ίδιους εχθρούς και τις ίδιες ανάγκες.

Επιπλέον, η ατζέντα μας στο σήμερα, δεν θα μπορούσε να μείνει αλώβητη από το μοτίβο αλληπάλληλων κρίσεων, που εκφράζονται με μορφές υγειονομικών, ενεργειακών, επισιτιστικών, πολεμικών και ουσιαστικά αποτελούν στάδια και εντάσεις μιας συνεχούς καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που μας αγγίζει όλες και όλα μας. Λόγω της έμφυλης και κοινωνικής μας θέσης, δε γίνεται να παραβλέψουμε σε πεδίο ανάλυσης, την περαιτέρω εντατικοποίηση και πειθάρχηση που θα κληθούν να βάλουν πλάτη οι μανάδες της εργατικής τάξης τόσο μέσω της οικιακής εργασίας τους, όσο και της ίδιας της περιφρούρησης των εθνικών αξιών αυτού του τόπου, εν μέσω πολεμικών ‘αναγκαιοτήτων’. Ταυτόχρονα η συνεχιζόμενη φτωχοποίηση και επισφάλεια που βιώνουμε εργασιακά και κοινωνικά, οι υγειονομικοί διαχωρισμοί που μας επιβάλλονται, καθώς και οι πολεμικές σειρήνες, με το ελληνικό κράτος να σπεύδει να σταθεί “στο πλευρό των συμμάχων του” ώστε να ισχυροποιήσει τη θέση του στο πεδίο των διακρατικών ανταγωνισμών, αποτελούν διαφορετικές όψεις των κοινών μας εχθρών στο σήμερα και στο αύριο.

ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ Η ΜΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ
ΜΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ
ΕΧΟΥΝ
ΠΡΟΣΩΠΟ
ΘΕΣΜΙΚΗ
ΥΠΟΣΤΑΣΗ
ΚΑΙ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ